

det ved enhver også internt i regeringen – i forhold til organisationerne og er teknisk meget kompliceret. Vi ville hellere have været det foruden, men vi føler os forpligtet af en fælles miljøpolitisk målsætning fastlagt under den tidligere regering. Vi vil ikke løbe fra det, vi én gang har sagt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har et par kommentarer til fru Gitte Seeberg, som jeg synes holdt en ualmindelig flot ordførertale. Jeg synes, den bar præg af, at fru Gitte Seeberg havde læst hvert enkelt af de lovforslag, som vi har til behandling her i dag, og jeg er helt sikker på, at hvis jeg stillede spørgsmål til fru Gitte Seeberg om detaljerne, ville hun også kunne svare på dem. Så min uforbeholdne compliment.

Det, der gør mig bekymret, er, at fru Gitte Seeberg sagde – fuldstændig ordret – at rent miljø, ren luft og rent vand altid havde været en konservativ mærkesag, og når man tænker på de formuleringer, der stod i »Energi 2000«, som er nævnt flere gange her i dag, kan man jo kun sige, at det er rigtigt, for De Konservative var også med i regering dengang, og den konservative miljøminister, Per Stig Møller, rejste jo hele verden rundt og brystede sig af de fremragende danske miljøpolitiske foranstaltninger, herunder også energi- og miljøafgifter, som jo har været med til at gøre Danmarks befolkning til verdensmestre i energibesparelser. Afgifterne virker jo, og det har De Konservative været med til, ligesom De Konservative har været med til at rose sig af det og at fremhæve det danske eksempel som ét, andre lande også burde følge.

Derfor kan jeg kun sige, at fru Gitte Seeberg er grundig og nøgtern og læser ordentligt på tingene, men hun bør også tænke på historien, nemlig det, som De Konservative selv har været med til at prædike for i den store verden.

Fru Gitte Seeberg sluttede med at sige, at regeringen må gøre sine ting om, fordi dette her var noget planøkonomisk makværk og alle de andre skrækkelige ting, som er blevet sagt så mange gange i dag. Hvis vi nu siger: O.k., så lad os gøre tingene om. De Konservative bryder sig ikke om afgifter, det har vi så forstået; de har altså skiftet mening. Man vil have frivillige aftaler i stedet for.

Så vil jeg gerne spørge fru Gitte Seeberg: Lad os nu forestille os, at vi gik ind på sådan nogle frivillige afgifter; hvad skulle de så følges op af,

hvis de, der indgik i aftalerne, ikke overholdt dem? Der skal jo være en eller anden form for kæp, som man kan slå aftaleparterne i hovedet med, hvis de ikke overholder de frivillige aftaler, de indgår. Der skal være et eller andet instrument. Man skal kunne sige til dem: Hvis I ikke overholder disse aftaler, så får I en afgift. Det er den eneste måde, man kan håndhæve frivillige aftaler på. Ellers er de jo ikke det papir værd, de er skrevet på. Svar udbedes af fru Gitte Seeberg.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Nu skal jeg ikke svare på vegne af fru Gitte Seeberg; det kan hun sikkert udmærket selv gøre. Men forskellen på den opfattelse, fru Elisabeth Arnold har, og den, vi andre har, er netop fru Elisabeth Arnolds eget billede: Man skal bruge kæppen over for erhvervslivet. Vi er nogle, der mener, at vi opnår flere og bedre resultater ved at bruge guleroden frem for at tæve løs på erhvervslivet, for der er nogle, der bukker under, når de får kæppen og som ikke kan klare det, fordi de allerede er så svækkede.

Hr. Peter Duetoft nævnte eksemplet med flyvemaskinerne og spurgte: Hvorfor har SAS ikke bare for længst købt nogle nye fly? Jamen hvor skulle de have skaffet pengene fra? I ganske mange år har SAS givet underskud. Skulle de have fyret nogle flere medarbejdere? Skulle de have lukket nogle flere destinationer? Hvor skulle de have skaffet pengene fra? SAS har først pengene nu. Det er først nu, SAS har en økonomi, der sætter dem i stand til at købe disse nye, meget kostbare fly.

Nøjagtig det samme er tilfældet for en lang række andre danske virksomheder. Hvis de ikke har pengene, når flertallet i Folketinget nu tvinger dem til at foretage disse investeringer, så bukker de under, og så koster det arbejdspladser.

I diskussionen om, hvorvidt dette her nu kommer til at give penge i statskassen, er hr. Duetofts forsikringer i dag om, at der ikke skal ligge en krone og flyde ovre i Skatteministeriet, når man har kradset disse penge ind, for det hele det skal ud igen, det samme argument som ved indførelsen af den første CO₂-afgift, men det er jo ikke blevet tilfældet.

Hr. Duetoft glemmer, at de forslag, der ligger på bordet i dag, betyder, at der skal kunne udbetales nogle særlige tilskud til de virksomheder, som foretager nogle investeringer. Hvad